

Una vegada, en un país molt llunyà, hi havia un rei que tenia tres fills. El pare, per formar-los forts de cos i esperit per tal que fossin aptes per la vida dura que els esperava, els sotmetia a disciplines i privacions, per sotmetre aquells intel·lectuals i aquells cossos físics a tota classe de proves. Al primer el va enviar al desert, sense aigua i sense menjar, perquè ell es busqués de la forma que cregués més convenient la manera de sostenir amb aliments el seu organisme. El fill gran caminà pel desert buscant un oasi, i no el trobava, una ombra fresca, i no la trobava. Passaren dies i dies i el fill morí.

“Insensat -digué el Pare- no has estat apte per a la vida”.

Al segon també l’envià al desert i allí l’abandonà. Buscà, i no trobant, va clamar:

“Pare, ajuda’m, no puc més, em sento indefens, enviem pa!”

I el pare li envià una pedra. Veient-ho, el segon fill plorà desesperadament dient:

“Pare, t’he demanat pa i m’has enviat una pedra!”

D’angoixa, morí.

El pare envià el tercer fill al desert. El fill caminà llargues jornades. S’orientà per mitjà dels estels, buscant l’oasi que el proveís d’aigua i d’aliments. Estava exhaust, caigué de genolls i demanà:

“Pare, ajuda’m! Sé que ets savi, que ets bo, que vols el meu bé, envia’m el que tu sàpigues que jo necessito”.

I el pare li envià una pedra.

“Pare, que n’ets de misericordiós! Sé que m’has enviat el que em serà útil i necessari”.

Amb renovades forces tornà a orientar-se i a caminar amb ganes. Arribà a un frondós oasi on hi havien tres formoses i ufanes palmeres cocoteres. Sacsejà una palmera i formosos fruits caigueren a terra. El germà petit, amb prestesa agafà la pedra, trencà el coco, begué l’aigua i sacià la set.

“Oh, quina aigua!, dolça com el nèctar i refrescant com les neus de les muntanyes”.

I menjà la seva polpa suau i tendra. Sobrevisqué. Agafà el sarró, l’ompli de cocos i, ah!, no es deixà la pedra.